

der. Dette vilde være ganske i Flæng at kaste en umaalt Byrde over paa Sønærinen, en Byrde, som Skibene i de fleste Tilfælde ikke vilde kunne sikre sig imod ved at tegne Assurance. Thi det vil være umuligt for Skibet forud at kunne ulykkesforsikre enhver Mand uden for Skibets Besætning, som mulig kan komme til at udføre et Arbejde i Skibets Tjeneste, at være til øjeblikkelig Bistand en Dag eller maaske en hel eller en halv Time.

Jeg skal nu kort skitsere, hvorledes efter min Opfattelse og efter det af mig omtalte Forslag, der er under Udarbejdelse og Overvejelse, en Ulykkesforsikring for Sømænd vilde kunne ordnes; hvorledes hele dette vanskelige Spørgsmaal kunde tænkes realiseret. Ulykkesforsikringen maatte omfatte alle registrerede Skibe og paa disse de Personer, som ere opførte paa Skibets Bemandingsliste. Denne Byrde vilde man imidlertid ikke fuldt ud kunne paalægge Søfarten. Den blev jo trods disse Indskrænkninger langt mere omfattende, gik langt længere ned til de smaa Erhver, end den Byrde, der til dette Formaal er lagt paa Haandværk og Industri. Staten maa derfor inden for en vis Grænse træde hjælpende til. Dette maa ske paa lignende Maade som ved Fiskeriforsikringen, hvor Præmien er fikseret til 5 Kr. pr. Mand, medens Staten tilskyder det overskydende. I det af mig nævnte Forslag er en saadan Statshjælp knyttet til alle Sejskibe paa indtil 60 Tons. Det er mig bekendt, at man fra Søfartens Side anser det for nødvendigt eller dog meget ønskeligt at flytte denne Grænse højere op, maaske endog saaledes, at den omfattede samtlige Sejskibe. Og det er muligt, at de 60 Tons som Grænsen for de Skibe, hvem Statshjælpen tilkom, er for lav. Forholdene ere jo ugunstige for Søfarten, og man maa være nænsom med at paalægge den ny, alt for store Byrder. Men en saadan Overtagelse af Statskassen af den usikre Del af Forsikringsbyrden kan kun ske ved og gennem en særlig oprettet gensidig Forsikringsforening, som oprettes for Søfarten, og gennem hvilken Byrderne fordeles paa Foreningens Medlemmer efter disses Deling i Fareklasser. Samtlige Ejere af forsikringspligtige Skibe burde, tror jeg, være *pligtige* Medlemmer af Foreningen.

Kun derved gives der Søfolkene en virkelig Betyggelse i Ulykkestilfælde. For Industrien kræves ganske vist ikke tvangsmæssig Forsikring; der overlades det til enhver Arbejdsgiver, om han vil bære Risikoen selv eller forsikre sig; men Forholdene ere jo en Del anderledes i Søfarten, særlig derved, at Masseulykker ere langt sandsynligere der end i Industrien. Et Skib kan blive borte med Mand og Mus; dets Ejer og Fører samt hele Besætningen omkomme. Har nu den vedkommende Ejer, der er druknet sammen med de andre, ikke været forpligtet til at sikre sit Mandskabs Krav paa Ulykkesforsikring ved Tegning af Assurance, vilde der i et saadant Tilfælde kun være en meget svag eller slet ingen Udsigt til, at deres efterladte virkelig faa noget af den Erstatning, der tilkommer dem. Jeg mener derfor, at det maa være en tvangsmæssig Forpligtelse for Skibets Ejer til at være Medlem af denne gensidige Forsikringsforening. Ser jeg atter paa det foreliggende Forslag, træffer jeg i dette et ganske enkelt Tegn paa, at Forslagsstillerne dog have følt, at man ikke kan kaste den hele Byrde over paa Skibene indtil den allermindste Dæksbaad. Det foreslaas, at for den Skibsejer, der er ansat til en Indkomst af 1,200 Kr. om Aaret, skal Staten overtage en Del af Forsikringspræmien for hans Mandskab, en Bestemmelse, som samtidig udstrækkes til de øvrige erstatningspligtige Arbejdsgivere efter Loven af 7. Januar 1898. Som dette Forslag imidlertid her foreligger, er ogsaa det ganske løst og ufyldstgørende; det vilde være aldeles umuligt at administrere efter det. Dette at være ansat til en Indkomst efter Loven om Indkomstskat paa under 1,200 Kr. er jo ikke noget stabilt, det er jo noget, som kan skifte hvert Aar. Fra og til hvilket Tidspunkt skulde det regnes? Forslaget giver ingen som helst Oplysning derom; en Skipper kan forrige Aar have været ansat til en Indkomst af 1,200 Kr., og Forsikringsforeningen, hvori han har tegnet Forsikring for sit Mandskab, kan derfor hos Staten indkassere, hvad hans Andel har udgjort ud over 3 Kr. pr. Mand. Ved Ligningen i Aar kan han blive ansat til en Aarsindtægt af 1,300 Kr. Fra hvilket Tidspunkt skal han saa bære